

**Măgurele:
Evoluție prin
educație**

4

**Fișă
de localitate:
Dobroești**

10-11

**Palatul Șuțu, sediul central al
Muzeului Municipiului București
(Aici se află și cele mai importante
descoperiri arheologice din Ilfov)**

12

condeie Ilfovene

Nr. 24 | septembrie 2019 | Publicație de cultură

**Tabăra „Tinerii, speranțe vii, bucuria satului”
de la Mănăstirea „Sfântul Nicolae” - Sitaru**

– citiți în pagina 4

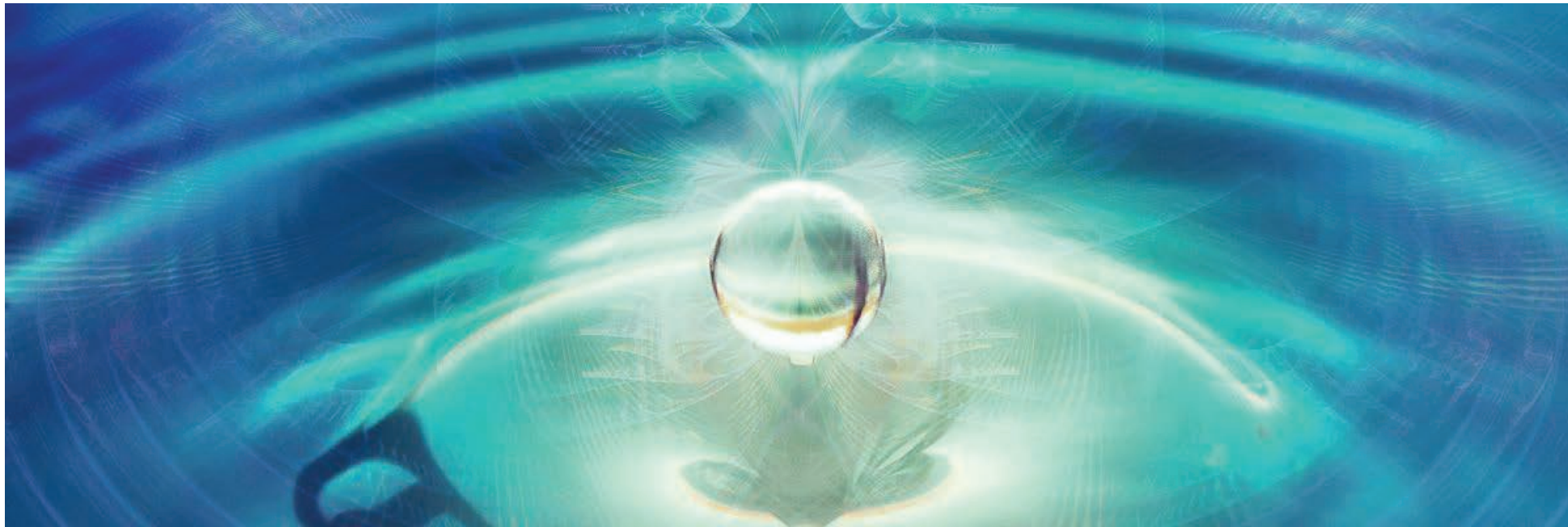
**Premiul Special al Juriului
pentru documentarul
„Înger pe front - Regina
Maria”, la „Chitila Film
Fest” - 2019**

Documentar produs de Consiliul Județean
Ilfov prin Centrul Județean pentru
Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
(scenariul și regia Salex Iatma)

– citiți în pagina 5

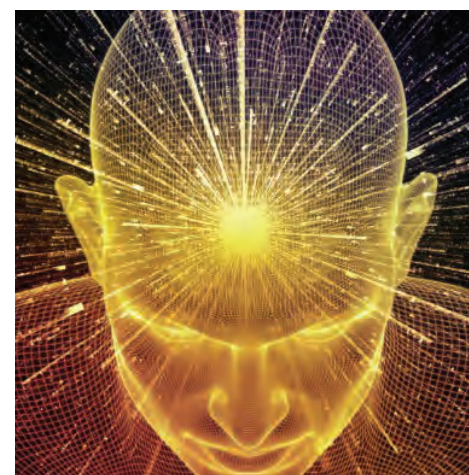

Necesitatea însănătoșirii conștiinței colective

Cazurile publice, precum acela al adolescentelor, victime ale abuzurilor sexuale, apoi omorâte sadic la Caracal, nu sunt întâmplătoare și nu au nicio dată coordonate de tip „unicat”. Dacă atenția colectivă este orientată masiv către „un caz” se întâmplă pentru că el reflectă „un fenomen”. Iar un fenomen presupune că există mai mulți oameni care trăiesc la nivelul de conștiință dezvăluit de cazul aflat, recent, în atenția publică. Acest caz este precum vulcanul care erupe, pentru a dezvălui că lava fierbea undeva, în adâncuri. La suprafață vor ieși acele structuri mentale, emoționale, sociale, juridice și de orice altă natură care au nevoie de schimbare. La nivelul conștiinței primitive și dezgustătoare, la care se petrece violul, abuzul sexual și psihic asupra unor adolescente, s-a creat o masă critică de energie, prin rugăciunea, dorința și gândurile altor persoane abuzate, din alte zone ale țării sau din alte timpuri, care din teamă sau alte considerente, nu și-au denunțat agresorii. Câmpul energetic aflat în spatele acestor manifestări dezvăluie că

există, încă, oameni aflați la niveluri primitive ale conștiinței și sunt „atât de mulți”, încât au creat un fenomen. Cazul adolescentelor de la Caracal solicită intervenția conștientă, responsabilă a unui câmp energetic mai înalt pentru a găsi soluțiile cele mai potrivite pentru ridicarea conștiinței colective „maladive”, în care se petrec abuzuri și orori asupra altor oameni. Cazul îi solicită pe cei implicați să descopere, să descrie, să dezvăluie și să modifice caracteristicile conștiinței bolnăvicioase care a creat un fenomen din violuri, crime sau infracțiuni care pun în pericol viața și demnitatea umană. Întrebarea este: Care sunt condițiile sociale, emoționale, mentale și fizice care au permis crearea fenomenului numit „agresivitate”? În ce măsură mediul social, familial, credințele și concepțiile lumii moderne au contribuit la crearea unei conștiințe atât de joase? Câmpul energetic în care a fost „conceput” „cazul Caracal” este și acela prin intermediul căruia se solicită corijarea mentalităților patogene existente în conștiința colectivă. Modul de

funcționare al câmpurilor energetice este extrem de precis și, atunci când ele creează cazuri cu răsunet în conștiința colectivă, este un semn distinctiv al cererilor oamenilor agresati de a se schimba „ceva”, ca astfel de acte oribile să nu se mai repete. Dacă specialiștii nu vor răspunde corect necesităților de corijare a condițiilor care au creat conștiința bolnavă a abuzului, a agresivității de orice fel, a fricii și a terorii, a sexualității permissive și a libertății înțeleasă greșit, câmpul energetic creat prin cererea disperată de ajutor a victimelor agresivității va aduce în atenție și alte cazuri de același fel. Cu alte cuvinte, ceea ce nu este rezolvat atrage repetarea evenimentelor traumatizante, pentru ca mesajul corect să fie recepționat, iar conștiința bolnăvicioasă să fie tratată corespunzător. De asemenea, se cere o resetare, la nivelul valorilor societății, și o responsabilizare colectivă. Mulți se întreabă: cum a creat societatea condițiile pentru manifestarea acestor orori? Dacă oamenii puși să respecte măcar legile normale ale firii sau pe cele legale au sufletele desfigurate până acolo unde își imaginează că orice abuz le este permis, pe ce lume trăim? Unde-i mila despre care a vorbit Iisus Hristos? Unde-i bunul-simț, unde-i iubirea de Dumnezeu sau măcar frica de el? Unde-i bruma de umanitate din interiorul nostru, cum de suntem la fel de brutali și de brute, ca oamenii primitivi, ce anume ne aduce în stări atât de joase, încât - pentru un bănuț, pentru o clipă de plăcere sau pentru a obține iluzia dreptății noastre - ajungem să-l ucidem pe aproapele nostru? Eu aș zice că ne lipsește dragostea și aș mai zice că nu se poate să fi fost dragoste

vreodată în sufletul omului capabil să ucidă. Gândul firesc, gândul de bun-simț și de bun augur care răsare în mintea unui om normal ar stăruia asupra conștiinței sale înainte de orice răzbunare sau agresivitate. Compasiunea ar învinge ura și i-ar dăruia omului un plus de umanitate, de milă și de înțelegere, dacă acesta, din copilărie, ar fi fost educat în acest mod. Fie că ești polițist, judecător sau orice altceva, iubirea pentru cel de lângă tine sau măcar o mărunțică raportare la justiția divină te-ar umaniza. Oricâte justificări am avea pentru violență, fie ea psihică sau fizică, sau pentru neintervenția autorităților în apărarea victimelor, singura ei motivație reală are legătură cu lipsa de iubire din noi. Dacă ar fi să luptăm pentru ceva cu adevărat pe lumea aceasta, cred că numai lupta pentru mai multă iubire ne-ar ridica norii și cețurile de pe minți și de pe suflete, ca și de pe acțiunile noastre. Căci, atâta vreme cât cei care sunt puși să ne apere, dar nu o fac, trăiesc din bani câștigați nejustificat, hrana lor e amară, iar consecințele ei, în timp, ne intoxica și ne face să credem că trăim într-o lume a terorii, pe care n-a făcut-o Dumnezeu așa, ci lipsa noastră de iubire. ■

Constantin DINU, consilier educativ, Liceul Teoretic, „Ioan Petruș”, Otopeni

George V. GRIGORE

„Zâmbiți, vă rog!“, la 1900... și ceva

Școala de la Piscu, în colaborare cu Institutul Național al Patrimoniului, Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Protoieria Ilfov Nord, cu susținerea și parteneriatul Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean Pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, continuă proiectul de cercetare a patrimoniului cultural care mai poate fi martor al culturii țărănești tradiționale, în satele din județul Ilfov. Astfel, ajunși și la Buriș (comuna Periș), echipa coordonată de Adriana și Virgil Scripcariu a descoperit printre amintirile vechi ale unei familii și această fotografie dintr-o casă veche. Ea poartă pe spate inscripția „Scumpa mea mămicuță, Ecaterina Costache”. Localizată undeva prin anii de început ai secolului al XX-lea, din vremea când astfel de fotografii, în strai de sărbătoare, cu un obiect țărănesc, și acesta mai sărbătoresc, se făceau la ocazii, să fie lăsate amintire celor ce vor urma... Amintiri dragi nouă! ■

Vă informăm că începând cu 7 februarie 2019, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov funcționează la adresa din strada Ernest Juvara, nr. 3 - 5, Sector 6, București, etajul 1, clădirea Consiliului Județean Ilfov.

Director al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov
Alexandrina NIȚĂ
Condeie ILFOVENE
Editor: Centrul Român pentru Inițiativă Socială
Editor coordonator: Cătălin DRAGOMIR
Redactor șef: George V. GRIGORE
Redactori: Cristina ANGHELUȚĂ, Anica POPA, Iulia Georgescu, Marius Florin Văduva, Alexandru Leolea
Foto: George V. GRIGORE
DTP: Dan DULGHERU
tipar - www.tipografiaLM.ro
Tel. 0371.084.001 ; e-mail: condeieilfovene@gmail.com
ISSN 2601 - 0984; ISSN-L 2601 - 0984
Publicație distribuită gratuit

Herloc Șolmes și nasul Sfinxului

✍ Patrick DOCHINOIU, clasa a IV-a, Școala Germană Hermann Oberth

Dedicat Pisicilor mele, Bella și Roni

Pe planeta galbenă, din galaxia galbenă, trăia un detectiv de talie inter-galactică, Herloc Șolmes. El locuia în orașul galben și voia să rezolve misterul dispariției nasului Sfinxului. Luă prin urmare mașina timpului și nu se opri decât la prietenul și unul dintre numeroșii săi parteneri Tutankhamon. Se întâlni și cu informatorul său, Cleopatra. Ea zicea că romanii erau vinovații: Cezar însuși îi trimisese să fure nasul. Așa c-au mers la Roma unde Cezar făcu niște ochi cât cepele.

– N-am fost eu! N-am făcut nimic! strigă acesta în timp ce chema gărzile.

– N-aveți voie aici! continuă el. Dacă nu ești rege, accesul este strict interzis în palat. Afară!

– Minciuni! Am un informator care are dovezi împotriva ta. Plecăm acum, dar n-am terminat cu tine. Herloc Șolmes se duse înapoi în Egipt să afle mai multe despre alți posibili suspecti. Îl întâmpină detectivul Anubis.

– Am auzit că ați mai descoperit un fir, zise Șolmes, și vreți să vorbiți cu mine.

– Da, prietene, un alt suspect e... Barbă Neagră. Du-te pe corabia lui și află unde-i prețiosul nas.

– Bună idee, Anubis! Plec în zori. Peste numai câteva ceasuri, Șolmes și Tutankhamon pluteau în josul Nilului, pe o corabie condusă de căpitanul Cleopatra. Herloc vru să afle cât durează călătoria, așa că o întrebă pe Cleopatra.

– Mă scuzați, știți cumva când ajungem la destinație?

– După viteza vântului, în două dune de nisip.

– Vreți să spuneți două ore.

– Nu, două dune, nu ore. Ce bazonii sunt alea ore? Sună ca o delicată, aș fi dornică să gust una dintre aceste ore.

– Nu, orele sunt o măsură de timp. Nu poate fi înlocuită cu dune sau alte lucruri găsite în deșert.

– Domnule Șolmes, chiar nu vă înțeleg pasiunea pentru mâncăruri bizare. Par atât de delicioase! Sper că nu este nepoliticos din partea mea să vă cer să nu înfometați întreg echipajul cu aceste povești despre preparate după care ne lasă gura apă. N-ați vrea să-i dați rețeta cea mai bună bucătarului ca să ne pregătească tuturor o porție? Deși mă îndoiesc că avem ingredientele necesare pentru o... o oră... Totuși bucătarul nostru este cel mai priceput din tot Egiptul. Sper că n-o să se facă iar de râs cu una dintre noile lui rețete de mașină.

– Mașină, nu *mașină*!

– O, asta-mi amintește de una din rețetele lui speciale, ceton de boloc. Era delicioasă. Mă dureau un pic dinții după ce o mâncam, dar, cu fiecare îmbucătură, se dovedea tot mai bună. I-am spus că era prea

prăjită, dar nu m-ar fi ascultat pentru nimic în lume... Ceea ce-mi amintește de rețeta lui de milă. Oricum, și cam fără legătură, preferata mea este o catre.

– O carte, nu catre! sări Șolmes. Carte! Și nu un ceton de boloc, ci un bloc de beton. Apoi, nu există o milă, ci o... vilă!

– Vilă sau milă, ce contează? Mi-ar face mare plăcere să mai stăm la taclale, domnule Șolmes, dar avem un caz de rezolvat. Vom avea destul timp după aceea pentru blocuri - ce cuvânt e asta? - și betonuri.

Domnul Șolmes rămase fără cuvinte. „Credeam că nu se mai oprește din vorbit” se gândea și Cleopatra.

Domnul Șolmes și Tutankhamon, Cleopatra și echipajul ei dădură la un cot al fluviului de corabia lui Barbă Neagră. Mare noroc. N-au stat pe gânduri și-au sărit peste bord. Chiar părea cea mai temută și cea mai, aăă, cea mai neagră ambarcațiune care-a navigat vreodată. Nimeni nu știa pe unde se vântură Barbă Neagră; ușa care ducea spre cabină era încuiată... Echipajul nu-i lăsă să coboare sub punte. Tunurile erau încărcate, pânzele ridicate și ancora sus. Nimeni nu intra, nimeni nu ieșea. Puntea era foarte strălucitoare. Herloc și Tutankhamon, ca niște detectivi ce erau, se strecurară în burta vasului. Primul obiect care le sări în ochi fu un nas uriaș. Reușiseră! Nasul Sfinxului se afla chiar în fața lor. Însă nu știau cum să-l ia fără să fie prinși de pirații lui Barbă Neagră. Chiar în momentul în care l-au auzit venind pe Barbă Neagră, au observat că nasul era plin de găuri și de puncte albe. Șolmes, cu flerul lui spațial, s-a apropiat și-a concluzionat că nasul era fals. Nu le rămânea decât să plece de unde-au venit. Herloc și Tutankhamon se furișară cu grijă de sub punte, dar, prea târziu, pirații le tăiară calea. Au dat înapoi până când spinările li s-au proptit de-o ușă care s-a deschis larg. Înăuntru se afla o masă, o hartă, multe cărți pe rafturi și câteva cufere mari, pline de aur. În spatele acestora se ivi nimeni altul decât Barbă Neagră.

– Sunteți piratul Barbă Neagră?

întrebă Șolmes.

– Câți Barbă Neagră știi?

– Pe francezul Barbă de Neagră, turui detectivul, pe vânzătorul Neagră Barbă și pe artistul Barbă Verde. O! Și pe Barbă Roșie, Barbă Albastră, Barbă Galbenă, Barbă Portocalie...

– De-ajuns! De ce te afli la bordul corăbiei mele?

– Vrem înapoi nasul Sfinxului. Cel de sub punte e fals. Spune unde e și poate nu te închid într-o celulă saturniană pentru restul vieții tale. Oricum, ești ciudat. Nu știu cum poți conduce vasul asta fără un ochi.

– Vrei să spui că un pirat bătrân și un pic narcoleptic ca mine nu are simțul navigației?!

– Narco... ce?!

Dar era prea târziu. Barbă Neagră deja dormea buștean. Și nu părea să aibă de gând să se mai trezească.

– Domnule Barbă Neagră! îl zgudui Șolmes.

Corabia începu să se clatine și valurile spălară puntea. Curând avea să se scufunde. Barbă Neagră se trezi brusc și spuse:

– Nasul fals e de la detectivul Anubis, conducătorul poliției ascunse egiptene.. câine.... eștrii. să-l păstrez, cică, așa, de diversiune. Că originalul...

– Unde-i originalul?

Barbă Neagră nu-i putu răspunde, fiindcă adormi iar buștean. Vasul se scufunda, se tot scufunda. Și așa se termină povestea: Barbă Neagră fu înghițit de ape cu corabia lui cu tot. Odată cu el darea asta de seamă: „Cazul a fost rezolvat și toată lumea era fericită. Din păcate nasul adevărat nu a putut fi găsit. Nici barca, nici Barbă Neagră. Sfârșit!”

Păcăleală! Povestea pare să se termine aici, dar Herloc Șolmes nu era numit cel mai bun detectiv doar pentru că purta hainele unui. Știa că Barbă Neagră nu era făptașul, ci cel care a vrut să scape de dovezi și odată cu el și de martori. Ultimele cuvinte ale lui Barbă Neagră indicau făptașul, adică pe Detectivul Anubis. Cine-ar fi crezut că cel mai căutat hoț din Egipt era însuși șeful poliției? Detectivul Șolmes se îndreptă spre sediul acestuia.

– Detectiv Anubis, ești arestat.

Evenimente organizate de CJCPCT Ilfov și partenerii în luna septembrie 2019

Continuă proiectul cultural „Studiul dansului popular din zona Ilfovului” organizat de CJCPCT Ilfov, în parteneriat cu Asociația Coregrafilor Ansamblurilor Folclorice din România, IȘJ Ilfov, Asociația „Doruleț” din Tulcea), la Liceul Teoretic „Doamna Chiajna” din Roșu. Proiectul a început în luna mai și durează până în noiembrie.

• Proiectul „Acțiuni de cercetare, inventariere a obiectivelor de patrimoniu material și imaterial, în vederea realizării Monografiei Județului Ilfov”, desfășurat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, în parteneriat cu Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Institutul Național al Patrimoniului, Protoieria N și S Ilfov, Centrele Culturale Ilfov și realizat de Asociația Gașpar, Baltazar&Melchior/Școala de la Piscu, început în mai și care durează până în decembrie 2019;

• Evenimentul „Povești medievale” desfășurat în cadrul proiectului internațional „Artă medievală, meșteșuguri, muzică, jocuri”, organizat de C.J.Ilfov, C.J.C.P.C.T. Ilfov, Asociația Ost Cultural Events, având ca partener Primăria Mogoșoaia - 8 septembrie în Parcul Mogoșoaia;

• „Festivalul Cultural al Românilor de Pretutindeni” - la Complexul Etno-Cultural Vatra din Republica Moldova (raionul Strășeni), în perioada 14 - 15 septembrie 2019; organizat de C.J.Ilfov, C.J.C.P.C.T.Ilfov.

• Evenimentul „O viață cât un centenar” - Omagierea persoanelor care au împlinit 100 de ani din județul Ilfov - acțiune cu caracter județean, organizată de C.J.Ilfov, C.J.C.P.C.T.Ilfov, Primăria Moara Vlăsiei la Centrul Cultural Arena, pe 27 septembrie 2019. ■

Ce-ai avut cu Sfinxul?

– Cum ce? Am așteptat atâtea vreme să văd cea mai grozavă operă de artă a egiptenilor și când e, în sfârșit, gata, descopăr că-i o... pisică! Cum să suport așa rușine? Adică de ce o pisică? Un câine ar fi arătat mult mai bine. Pisicile egiptene sunt chele, sunt urâte și mă sperie. Nu și pe egiptenii ăștia care cred că animalul cu cap de om și cu trup de șobolan căruia i s-a întors pielea pe dos ar fi o capodoperă. N-am putut să accept această abominație la scară monumentală; de ce pisicile trebuie adorate ca pe zei, în timp ce reputația câinilor e distrusă? Noi suntem sclavii lor, le dăm de mâncare, le oferim un acoperiș deasupra capului și le îndeplinim fiecare dorință. Și oricâtă iubire le dăruiești, aceste ființe mizere nu arată niciun strop de recunoștință. Concluzia e că noi,

câinii, ne vom răzvrăti, vom scăpa de pisici, vom prelua puterea și vom conduce cu o labă de fier întreaga umanitate.

Muhamhamhamhamham.

– Vrei să spui cu o mână de fier.

– Nu. O labă de fier. Noi, câinii, nu avem nevoie de mâini. Avem un contract semnat cu extratereștrii miorlham. Că doar ei au construit piramidele, nu? Și ne vor ajuta să cucerim lumea din nou. Muhamhamhamhamham.

- Planul tău nu va funcționa, căci te-am și închis în celula saturniană.

- Nuuuuuuu, o nouă înfrângere pentru câinieștri. Degeaba m-au trimis pe mine să rezolv erorile istoriei pământenești. Degeaba! Și așa Herloc Șolmes a ajuns decorat de însuși Maimarele Galaxiei. Morala poveștii: Să n-ai încredere în câini, devin malefici când au pe-aproape niște pisici chele. ■

EVOLUȚIE PRIN EDUCAȚIE

Elevi din toată țara au participat la Școala de vară de Știință și Tehnologie de la Măgurele

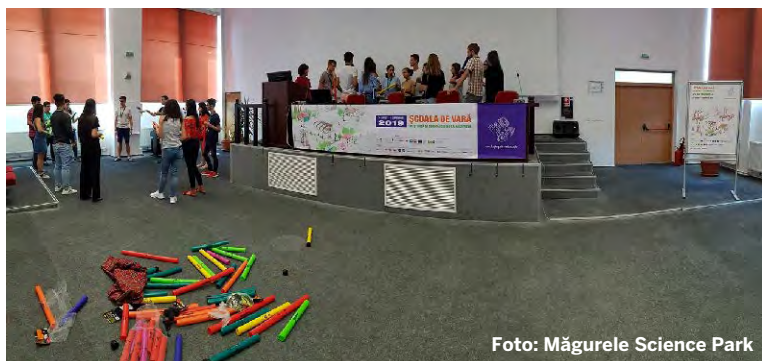

Foto: Măgurele Science Park

Cristina ANGHELUȚĂ

Elevi de liceu din toată țara, pasionați de știință, au participat, în perioada 24 august - 6 septembrie 2019, la Măgurele unde, sub îndrumarea mentorilor de pe platforma științifică de la Măgurele și de la Universitatea București, au pus întrebări și au dezbătut 22 de teme de cercetare. S-a discutat, așadar, despre utilizarea plantelor în depoluarea contaminanților din mediu, cum afectează poluanții organici persistenți (POP) celulele umane, neuronii din sistemul nervos periferic sunt sensibili la poluare, structură și proprietăți la scara micro și nano pentru materiale folosite în microelectronică, senzori de gaze pentru monitorizarea calității aerului, conversia

energiei solare în energie electrică, de la panouri solare la dispozitive de buzunar, stele și evoluție stelară, simulări și noi metode de reprezentare a datelor științifice folosind Realitatea Virtuală, planul de business și mentorat pentru ideea ta de afaceri, serialul web de animație 10707 Prunariu, MET-Dezvoltarea unei terapii prin teatru activă la nivel neuro-chimic, înlănțuirea luminii, complexitate și fenomene neliniare în sisteme fizice, geologice și sociale, materiale inteligente pentru protecția monumentelor istorice împotriva efectelor factorilor poluanți, explorăm planeta Marte, înțelegem mai bine Pământul, datele de monitorizare și

„dezvăluirile“ lor, chimie computațională, modelarea captării poluanților organici persistenți cu ciclodextrine, poluanți anorganici ai mediului înconjurător, Breathe - Measure - Learn - Share - Breathe, microscop pentru studii de reacție micro-organismelor acvatice la iradierea cu lumină laser, comunicare, storytelling și știință, vremea, clima și poluarea atmosferei, cum „citim“ povestea Pământului în roci și fosile?

Replica vehiculului spațial tip Rover, pe care americanii de la NASA l-au lăsat pe Marte

Una dintre teme a presupus ca liceenii să intre în laborator, unde au realizat replica vehiculului spațial tip Rover, pe care americanii de la NASA l-au lăsat pe Marte, pentru a măsura cutremurele și structura scoarței planetei. Adolescenții interesați de calitatea aerului au făcut și o stație meteo, cu senzori și afișaj electronic. Dispozitivul îl vor lua la ei la școală, ca să măsoare calitatea aerului, iar informațiile vor fi transmise către institutele de la Măgurele, iar specialiștii vor putea

face o hartă a poluării aerului în școlile din țară și din județ. Utilizarea plantelor pentru un mediu mai curat a fost o altă temă practică. Liceenii au creat un perete verde inteligent. Pentru asta, au realizat o instalație automatizată, care măsoară temperatura din cameră, presiunea, umiditatea și care are și aspersoare. Școala de vară de la Măgurele s-a desfășurat timp de două săptămâni și a fost organizată de Institutul de Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei“, Institutul Național de Cercetare și Dezvoltare pentru Fizica Pământului, în parteneriat cu Universitatea din București și Asociația Măgurele Science Park. Platforma de fizică din Măgurele are o bună tradiție de funcționare ca un sistem integrat al cercetării și educației prin existența în același perimetru a unui liceu teoretic cu profil preponderent

realist, a Facultății de Fizică a Universității din București și a unui număr reprezentativ de institute de cercetare în domeniu. Universitatea din București (UB) este una din cele mai importante instituții de învățământ superior din România. În cei 150 de ani de existență, ea a ajuns să aibă un solid prestigiu național și internațional. UB oferă numeroase programe de studii, la toate nivelurile și formele de pregătire universitară și programe de reconversie profesională și de perfecționare. Școala de Vară de Știință și Tehnologie de la Măgurele, aflată la a doua ediție, a avut premisele unui proiect de educație pentru științe de anvergură în spațiul european, evenimentul propunându-și să valorizeze expertiza științifică din cadrul platformei de educație și cercetare de la Măgurele și din Universitatea din București, a declarat Irinel Scioșteanu, administratorul public al județului Ilfov. ■

Tabăra „Tinerii, speranțe vii, bucuria satului“ de la Mănăstirea „Sfântul Nicolae“- Sitaru

George V. GRIGORE, Basilica.ro

Printr-o inițiativă mai mult decât laudabilă, Biserica s-a implicat în acțiunea de a aduce tinerii din Ilfov în tabără, să cunoască astfel satele, meșteșugurile și mănăstirile din zonă. La îndemnul Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, Protoieria Ilfov Nord și Mănăstirea Sf. Nicolae-Sitaru, în parteneriat cu Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservare și Promovare a Culturii Tradiționale Ilfov, a fost organizată o tabără prin care s-a dorit să se transmită tinerilor o alternativă la produsul educațional de azi, în contextul anului omagial al satului românesc. Aceasta s-a desfășurat în perioada 19-25 august și a fost intitulată „Tinerii, speranțe vii, bucuria satului“, fiind adresată copiilor cu rezultate bune la învățătură din parohiile sale.

Odată ajunși la mănăstire, copiii au fost întâmpinați de părintele Hrisostom Iorgulescu, care s-a ocupat de buna desfășurare a taberei. „Încercăm, pe de o parte să scoatem în evidență potențialul pe care tinerii îl pot oferi societății de astăzi, iar pe de altă parte, să-i angrenăm în realitatea satului românesc și în același timp în spațiul duhovnicesc, spiritual pe

care Mănăstirea Sfântul Nicolae-Sitaru îl oferă“, a declarat la deschiderea taberei Ierom. Hrisostom Iorgulescu, secretarul mănăstirii, organizator al taberei. „Copiii au petrecut șapte zile de poveste în inima satului românesc, la mănăstirea aflată pe teritoriul comunei Grădiștea, în vecinătatea satelor Sitaru, Grădiștea, Greci și Micșunești Mari“, a declarat Părintele Protopop Cristian Burcea.

Un grup de 30 de tineri au beneficiat de acest program special. „Într-o locație pitorească, înconjurată de păduri și în proximitatea lacului Căldărușani copiii au făcut drumeții și jocuri în natură“, a mai precizat pr. Cristian Burcea. Au fost vizitate Mănăstirea Căldărușani și galeria de artă veche de acolo, Mănăstirea și lacul Snagov

(aici efectuându-se și plimbări cu vaporul), Centrul Olimpic de la Izvorani. Pe lângă activitățile recreative, tinerii au participat la sesiuni de formare, precum cele privind acordarea primului-ajutor și de prevenție medicală, cunoașterea pădurii, dar și a tehnicilor de supraviețuire în condiții speciale. Au mai învățat pictură pe lemn și sticlă, au luat lecții de desen și au deprins scrierea creativă. Elevii din tabără s-au reunit într-un mediu relaxant și instructiv pentru a descoperi obiectele de cult din biserică, viața la mănăstire și ascultările. Gospodăria Mănăstirii Sitaru le-a făcut cunoscute animale și păsări, spre bucuria multor copii, iar aceștia au explorat și cărările din pădurea Căldărușani. Părintele Hrisostom a subliniat că se dorește crearea unui mediu social dinamic, relaxant, instructiv, dar și de recreere pentru tineri astfel încât să fie pus în valoare „...spiritul creativ, intuiția, calitățile darurilor cu care Dumnezeu i-a lăsat, să le consolidăm personalitatea pe care o au și să-i susținem într-un demers frumos pentru viață“. În program s-a aflat și vizitarea atelierelor olarilor din satul Piscu (comuna Ciolpani), pelerinaj la Mănăstirea Pasărea și vizitarea atelierelor de croitorie și de cizelură metalică, dar și Mănăstirea Cernica și Mănăstirea Țigănești. Transportul către aceste destinații a fost asigurat de CJ Ilfov prin Centrul Județean pentru Conservare și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov. Au fost organizate seri de film și sesiuni de discuții pe marginea drumețiilor efectuate. Nu au lipsit din program rugăciunea duhovnicească, sportul, instructajul pentru călătorii montane, dar nici sesiunile de

ecologizare a zonei. Protopopiatul Ilfov Nord va continua această activitate, printr-o nouă tabără la Mănăstirea „Sfântul Nicolae“ - Sitaru, în perioada 2 - 8 septembrie 2019, la care vor participa 30 de copii instituționalizați de pe teritoriul județului. Ieromonahul Hrisostom Iorgulescu ne-a spus că taberele sunt gratuite pentru copii, dar fondurile necesare organizării au fost asigurate de Arhiepiscopia Bucureștilor și Protoieria Ilfov Nord. Taberele de la Mănăstirea Sitaru sunt organizate de Protoieria Ilfov Nord, în parteneriat cu Consiliul Județean Ilfov. Organizarea taberelor face parte din proiectul „Conservarea, protejarea, promovarea și dezvoltarea patrimoniului cultural din Ansamblul de Monumente Istorice al Mănăstirii Balamuci“ desfășurat de Consiliul Județean Ilfov și Mănăstirea Sitaru. ■

Premiul Special al Juriului pentru documentarul „Înger pe front - Regina Maria“, la „Chitila Film Fest“- 2019

Documentar produs de Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov (scenariul și regia Salex Iatma)

În zilele de 17 și 18 august a.c., iubitorii filmelor de lung și scurtmetraj au fost așteptați la cea de-a noua ediție a „Chitila Film Fest“. Și în acest an, cinefilii s-au putut delecta cu peste zece ore de proiecții în aer liber, în minunata locație a Parcului Dendrologic din Chitila.

În prima zi, au fost proiectate filmele de scurtmetraj înscrise în concursul CFF 2019, dar și filmul românesc „Scurt tratat de mântuire a sufletului“, a cărui regie a fost semnată de Nicolae Mărgineanu. Filmul adună două dintre preocupările majore ale regizorului: trecutul comunist al României și credința ortodoxă, iar din distribuție fac parte actorii Ioan Andrei Ionescu, Remus Mărgineanu, Maria Ploae, Valentin Uritescu, Coca Bloos, Alexandru Georgescu, Mioara Ifrim, Anca Sigartău și alții.

În cea de-a doua seară, înaintea Galei de Premiere, organizatorii au pregătit publicului o surpriză de mari proporții: actrița Maia Morgenstern a venit pentru prima dată la „Chitila Film Fest“ cu proiectul „Cartierul - destinație de vacanță“. O premieră în lumea teatrului, pentru a oferi o oază de cultură și bună dispoziție atât pentru copii, cât și pentru părinți și bunici. Acest spectacol muzical este conceput ca unul interactiv, copiii din public interacționând cu actorii Teatrului Evreiesc de Stat, cu muzicienii Orchestrei TES, dar și cu actorii, oferind astfel, sub semnul jocului și al dezvoltării personale prin povești, oportunitatea învățării de cântece și poezii, dar și familiarizarea cu instrumentele muzicale. „E un program de jocuri și cântece, cu multă gingășie și veselie, menit să stârnească curiozitatea noilor generații referitor la jocuri, cântece, poezii, spre melancolia părinților, bunicii, a generației care are acum în jur de 60

de ani. Sunt jocurile copilăriei mele care ne antrenează pe toți să fim împreună și să participăm la bucuria de a fi împreună. *Cartierul - destinație de vacanță* se adresează tuturor și celor mici și celor mari, iar acesta reprezentație este prima dintr-un șir lung de astfel de spectacole muzicale“, a spus Maia Morgenstern. Președintele juriului CFF nu a mai fost, ca în fiecare an, criticul de film Irina Margareta Nistor, ci Marina Roman, conf. univ. dr. la Facultatea de Jurnalism a Universității Hyperion (din partea Institutului Cultural Român), care împreună cu regizorul Cătălin Apostol și actorul Vasile Calofir au desemnat câștigătorii secțiunilor competiționale - scurtmetraje documentare și scurtmetraje de ficțiune. În cadrul concursului au fost înscrise mai multe scurtmetraje. La „Secțiunea documentare“ au fost prezentate: „Nea Nicu fieraru“, regia Cezar Firicel (Universitatea Hyperion); „Radiografia“, regia Mitoș Micleșanu (producător independent); „Synthetica final“, regia Anca Toma (Universitatea Hyperion); „Cutezătorii“, regia Tudor Botezatu; „Români care au schimbat lumea“, regia Alina Amza (SRTV); „Înger pe front - Regina Maria“, regia Salex Iatma (produs de către Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov). La „Secțiunea scurt metraj de ficțiune“ au fost prezentate următoarele filme: „Miss sueno“, regia Radu Potcoavă (producători Claudiu Mîțcu, Ioachim Stroe, Robert Fiță (we are basca); „Afganistanii“, regia Adrian Silișteanu (producător „Domestic film“); „Portret Bruno“, regia Theodor Funie (producător Universitatea Hyperion); „Granițe“, regia Andra Chiriac (producător Daniel Mitulescu - „Strada film“); „Iedera“, regia Sarra Tsorakidis (producător Daniel Mitulescu - „Papillon film“).

Câștigătorii „Chitila Film Fest“ 2019

Câștigătorii „Chitila Film Fest“ 2019 au fost următorii: La categoria Filme Documentare premiul a revenit regizorului Tudor Botezatu pentru filmul „Cutezătorii“, iar la secțiunea Filme Artistice producătorul Daniel Mitulescu a luat premiul pentru filmul „Iedera“. Filmul „Înger pe front - Regina Maria“ -

primit premiul de interpretare feminină pentru secțiunea „Un certain regard“. Regizat de Ilinca Călugăreanu, filmul „Chuck Norris vs comunism“ prezintă povestea uimitoare a casetelor video piratate care au transformat vocea unei femei într-un simbol al libertății și care au permis unor milioane de români să păcălească regimul represiv comunist. Rolurile principale au fost interpretate de actorii Irina Margareta Nistor, Ana Maria Moldovan, și Dan Chiorean. Ascunsă de ochii vigilenți ai Securității, Irina Nistor a tradus peste 5.000 de filme străine în România comunistă. ■

regia și scenariul Salex Iatma - filmul documentar realizat de Consiliul Județean Ilfov prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov a fost recompensat cu Premiul Special al Juriului. Acesta a fost realizat ca un omagiu adus Reginei Maria la 143 de ani de la naștere și a fost lansat în cadrul unui eveniment organizat de Consiliul Județean, la Palatul Știrbey din Buftea.

În încheierea festivalului, iubitorii de film au putut urmări două capodopere ale filmului românesc postdecembrist - „Cum mi-am petrecut sfârșitul lumii“ și „Chuck Norris vs comunism“. Filmul „Cum mi-am petrecut sfârșitul lumii“, realizat de Cătălin Mitulescu, tratează destinul unei mici comunități din preajma Bucureștilor în pragul Revoluției din 1989. Bucurându-se de mare succes atât în țară, cât și în străinătate, filmul a deschis ediția a 59-a a Festivalului Internațional de Film de la Cannes (unde actrița Dorothea Petre a

Chitila Film Fest este organizat de Consiliul Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, Primăria Chitila și partenerii acesteia, respectiv Sprint Media, în colaborare cu Fundația Pro Chitila. Scopul festivalului este de a încuraja curentele cinematografice nou apărute, dând credit noii generații de cineaști români. De aproape un deceniu, CFF și-a câștigat un loc binemeritat în peisajul festivalurilor de film autohton, având, însă, o identitate aparte prin complexitatea programelor, prin organizare și, mai ales, prin atmosfera unică - filmele fiind prezentate în aer liber, pe malul lacului Chitila, la apus, sub acoperiș de stele.

 George V. GRIGORE

Mănăstirea Țigănești din Republica Moldova

Știm cu toții că în comuna Ciolpani există Mănăstirea Țigănești, înconjurată de un curs de apă - „Lacul Maicilor“. Sub numele de „Țigănești“, mănăstirea este amintită în hrisoavele domnești de danii ale domnitorului Moruzi (1793), Caragea (1813) și Dimitrie Ghica Voievod (1824). Biserica mănăstirii datează de mai bine de 200 de ani, însă vatra monahală de la Țigănești este cu mult mai veche, obștile monahale din Mănăstirea Căldărușani și Schitul Maicilor zidind actuala biserică pe locul unui mai vechi schit de călugări. Prima așezare monahală de la Mănăstirea Țigănești, cu obște de călugări, este atestată în secolul al XVII-lea. Legenda locului, susținută de faptul că pomelnicul mănăstirii începe cu voievodul Mihai Viteazul și Doamna Stanca, care ne arată că așezarea monahală există încă de la începutul secolului al XVII-lea, spune că aceasta a fost zidită de câțiva călugări români de la Muntele Athos.

Pe lângă aceste istorii legate de mănăstirea din România le adăugăm pe cele ale mănăstirii de călugări Țigănești din Republica Moldova. Aceasta are hramul „Adormirea Maicii Domnului“ și este una dintre vechile mănăstiri moldovenești. Este așezată în zona de codru a Moldovei, într-o vale pitorească, între două dealuri, care încep de la râul Ichel și de la satele Onești și Țigănești (sat de olari înfrățit cu satul Piscu, din comuna Ciolpani de Ilfov, de asemenea un sat de olari cu vechi tradiții). Denumirea mănăstirii provine de la satul cu același nume din apropiere. Data exactă a fondării schitului anterior nu se cunoaște, dar în baza unui zapis făcut de ieromonahul Samuil (1760) se poate constata că acesta exista de mai multă vreme, după cum urmează din copia documentului: „Copia și tălmăcirea de pe o diată scrisă rusește, arătătoare de hotarul părții de moșie a schitului Țigăneștii, de la ieromonahul Samuil, nacealnicul numitului schit, din veleatul 1760, februarie, din care se vede că scrie aceste. Părinți sfinți blagosloviți-mă și mă iertați pe mine păcătosul, pre cine Dumnezeu îl va învrednici ca să trăiască întru acest sfânt lăcaș, să caute din sus de mănăstire în deal de lângă Balta Lată, că acolo iaste piatra de hotar, care hostar iaste pus de răzeșii din Cobâlca ce au fost dat și zapis de stăpânire mănăstirii, care zapis s-au prăpădit când era gonire despre tătari, căci năpădindu-mă pe drumul ce merge la Săsăni pe Vatici, tatarii au luat toate

lucrurile mănăstirești întru care au fost și zapisul de moșie și cine va tăce și va tăinui să fie afurisit iar pe mine păcătosul să mă iertați. 1760. În adevărat iscălit ieromonahul Samuil, de pe iscălitură corect Cavaler Petr Curnițchi“. În istoriografie sunt vehiculate două date privind fondarea schitului. Conform primei versiuni, schitul de monahi Țigănești a fost înființat în anul 1725 de boierul Lupu Gheuca și de răzeșii originari din comuna Cobâlca (actualmente satul Codreanca) și Țigănești, care au dăruit și lotul de pământ necesar. Arhiva de la începutul sec. XIX (cea de-a doua versiune) arată că schitul de călugări de trai comun cu hramul Adormirea Maicii Domnului din Țigănești a fost fondat în 1741 de stolnicul Lupu Gheucu, însă actele confirmative (gramote și danii) lipsesc. După cum reiese dintr-o mărturie a unui grup de răzeși din satul Cobâlca (19 mai 1806), „în vremea când s-au făcut schitul acesta, au fost dat o moșii cu moșiea Cobâlca. Și pe urmă, șetrarul Ene, ginerele Lupului Gheuca, ce au fost trăitori în satul Țigănești, dumnealui și-au ales dreptele părțile lui, cumpărături și danii ce au o bucată de loc despre apus a răzeșilor de Cobâlca, unde este schitul acesta. Și în vremea când s-au făcut schitul, au cerut domnului Lupu Gheuca la răzeșii de Cobâlca loc pentru schit. Și cu învoială am dat loc pentru schit,cât ar trebui pentru schit, adică cât s-au

socotit, în care s-au fost dat și zapis la mâna călugărilor...“. Din acest zapis rezultă că schitul a fost fondat pe moșia satului răzeșesc Cobâlca. În 1813, răzeșii au donat schitului un lot de pământ, asupra căruia dețineau planuri cadastrale. În 1814 s-au iscat primele conflicte cu medelnicerul Lupu pentru moșia Țigănești. Problema consta în faptul că anterior o parte din moșie a aparținut răzeșilor din satul Cobâlca, care au donat-o schitului Țigănești, ieromonahul starețul Macarie având câteva judecăți în acest sens cu medelnicerul Lupu. Administrația schitului a intrat într-un litigiu cu medelnicerul din satul Olănești Lupu Rosset (Rosăt), care își revendica o parte din proprietatea funciară considerată de călugări că ar fi a schitului. La judecată călugării, în lipsa documentelor de proprietate luate de tătari, au pierdut litigiul în favoarea boierului Lupu Rosset. Pământurile schitului s-au redus astfel la 48,1 desetine. În 1816, medelnicerul Lupu Rosset roagă să i se permită zidirea bisericii vechi din satul Țigănești pe un loc nou, având și aprobarea mitropolitului Gavriil Bănulescu-Bodoni. Analizând sursele arhivistice și documentele istorice se presupune că 1725 ar putea fi anul așezării pe aceste meleaguri a unor călugări, care în 1741 a obținut statutul de schit. Vechimea schitului este confirmată și de dosarele în limba română, pe anii 1760-1806, 1813, 1814, 1815, 1817, 1819, 1822, 1825, 1832, 1833, care reprezintă variate

planuri și acte de hotărnicie. În 1846, pe timpul stăreției egumenului Victor, în locul bisericii de vară de lemn, „cu donațiile binefăcătorilor creștini“ a fost ridicată una de piatră cu hramul Adormirea Maicii Domnului, sfințită în 1850. Construcția bisericii de iarnă, cu hramul Sfântul Nicolae, a durat între 1868 și 1874. A fost ridicată în stil moldovenesc, cu ajutorul enoriașilor și al negustorului din Chișinău Hristofor Carandje Iscov. În 1918, schitul este atestat cu statut de mănăstire. Sub prima ocupație sovietică (1940-1941), comunitatea monahală a avut de suferit din cauza distrugerii patrimoniului deținut. Au fost sechestrate pădurile eparhiale, situația începând să se amelioreze în 1941-1944, statul român acordând anumite mijloace financiare pentru reparația complexului. După 1944, autoritățile sovietice au încercat de câteva ori să închidă mănăstirea. Prima tentativă a avut loc în 1945. În 1953 mănăstirile erau frecventate mai ales la marile sărbători, când a Țigănești se adunau chiar și 1.000 de persoane. Fiind un așezământ cu o gospodărie bine așezată, mănăstirea a devenit ținta autorităților sovietice în timpul celui de-al doilea val de lichidare a locașurilor sfinte - 1957-1959. Impozitarea excesivă, prestările enorme în produse agricole și animaliere față de stat, subminarea autorității administrației mănăstirii și a viețuitorilor de aici au devenit metodele preferate ale ideologiei sovietice. Mănăstirea a fost impusă, prin diferite

modalități, inclusiv intercalarea pământurilor mănăstirești în terenurile agricole ale colhozului, să cedeze din pământuri. La 3 iulie 1959, mănăstirea a fost desființată. Toate icoanele și cărțile bisericești, sub pretextul că sunt duse la Hârbovăț, au fost arse. Cimitirul mănăstirii a fost nivelat. A dispărut și Cărarea Maicilor, drumul care unea locașul cu mănăstirea de maici din Tabăra. Aceste două mănăstiri făceau schimb de mărfuri, își acordau ajutor la nevoie. Unica icoană care s-a păstrat este icoana făcătoare de minuni a Sf. Mare Mucenic Pantelimon cu părticică din ale lui sfinte moaște. Această icoană a fost dăruită de Episcopul Serafim (Ciciagov) de Chișinău și Hotin în 1909. După închidere, în 1960-1961 în clădirile mănăstirești a funcționat un spital pentru cei cu handicap fizic. Biserica de vară a fost transformată în depozit pentru spital, iar în biserica de iarnă a fost instalat salonul pentru bolnavi. După 1961 în incinta mănăstirii a funcționat un spital pentru cei cu handicap mintal. În pronausul bisericii de vară a funcționat un magazin. Pentru a șterge din memoria oamenilor orice credință în Dumnezeu, în acești ani comuniștii au adus între pereții mănăstirii spitalul de psihiatrie, care a funcționat până în 1992. La 8 septembrie 1992 mănăstirea de călugări Țigănești a fost reînființată. Actualmente, mănăstirea este un loc de reculegere deosebit de îndrăgit de credincioși. ■

George V. GRIGORE

Costumul național al reginei Maria, expus la Muzeul Național de Artă al României

Costumul național al reginei Maria, aflat în patrimoniul Muzeului Național al Țăranului Român, este una dintre piesele prezentate în premieră în cadrul expoziției „Ferdinand și Maria. Regii Marii Uniri” de la Muzeul Național de Artă al României, deschisă

la 8 iulie. Expoziția este realizată în parteneriat cu Muzeul Militar Național „Ferdinand I”, Muzeul Național al Țăranului Român, Casa Memorială „Costin Petrescu” și Biblioteca Academiei Române.

Regina purta adesea piese

ale costumelor naționale din diverse zone ale țării și nu de puține ori o vom regăsi în astfel în tablouri sau fotografii. Costumul prezent în această expoziție este unicat. El a făcut parte din garderoba personală a reginei Maria. Este alcătuit dintr-o cămașă de tip „poncho”, opreg cu franjuri din Banat decorat cu motive geometrice și cordon cu paftale din zona Vlașca (Muntenia) din argint filigranat și lână. Expoziția prilejuiește reîntâlnirea cu figurile fondatoare ale României Mari și subliniază rolul picturii, al sculpturii și al artelor grafice la creionarea unei conștiințe naționale din care familia regală face parte integrantă. În cadrul expoziției sunt prezentate o suită impresionantă de portrete, cele mai multe dintre ele oficiale, ale celor două personalități istorice, realizate în perioade diferite atât de artiști autohtoni, precum Milița Pătrașcu, Ipolit Strâmbu, Costin Petrescu, Nicolae Vermont, cât și artiști străini, printre aceștia numărându-se Philip de Laszlo, Alfred Schwartz, Albertine Ruprecht. Liviu Constatinescu, directorul MNAR, a ținut să precizeze că „este o expoziție dedicată celor

două personalități care și-au pus amprenta și au trăit niște momente decisive pentru formarea statului român, au suferit, s-au bucurat, au încurajat, au luptat alături de poporul român pentru împlinirea unor obiective fundamentale pentru națiunea română”. În cadrul expoziției mai pot fi văzute un album de schițe în acuarelă ale reginei Maria, reprezentând studii florale, elemente geometrice și simbolice care atestă preocuparea acesteia pentru limbajul decorativ specific momentului Art Nouveau, precum și o suită inedită de fotografii și colaje cu articole din ziarele de epocă din arhiva sculptorului Alexandru Severin.

Alina Petrescu, curatorul

expoziției, a afirmat că evenimentul își dorește să-i prezinte pe regele Ferdinand și regina Maria ai României într-o dublă ipostază - întemeietori ai României Mari și patroni ai artelor: „Implicarea regilor României în evoluția artelor plastice a creat în perioada interbelică o efervescență artistică fără precedent și a condus la crearea unui veritabil program național de reînviere a tradiției bizantine și de reinterpretare a acesteia prin prisma noilor principii ale modernității”. (surse: ziarulmetropolis.ro; dcnews.ro; libertatea.ro). Expoziția poate fi vizitată de miercuri până duminică, între orele 10.00 și 18.00, până pe 29 septembrie 2019. Intrarea este liberă. ■

George V. GRIGORE

Marile icoane „de hagi” din Muzeul Mănăstirii Țigănești

Școala de la Piscu, în colaborare cu Institutul Național al Patrimoniului, Inspectoratul Școlar Județean Ilfov, Protoieria Ilfov Nord, cu susținerea și parteneriatul Consiliului Județean Ilfov, prin Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Ilfov, continuă proiectul de cercetare a patrimoniului cultural care mai poate fi martor al culturii țigănești tradiționale în satele din Județul Ilfov. Astfel, ajunși și la Ciolpani, echipa coordonată de Adriana și Virgil Scripcariu a descoperit în muzeul Mănăstirii Țigănești câteva icoane mari, misterioase. Aceste obiecte de mari dimensiuni (cca. 1 x 2 m), numite și „icoane de hagi” erau aduse de pelerinii care

veneau tocmai de la Locurile Sfinte. Pentru că la Mănăstirea Țigănești obiceiul mersului „la Hagialăc” era destul de obișnuit, în muzeul mănăstirii se află astăzi o colecție frumoasă de astfel de icoane, aduse de maici, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea. Aceste alcătuiri iconografice inedite sunt un fel de icoane-hartă pentru locurile de închinăciune din Țara Sfântă. În centrul lor se

află pictată întotdeauna Biserica Sfântului Mormânt, reprezentată în timpul slujbei Sfintei Lumini. Vârșnicul purtat pe brațe, care ține lumânări aprinse, este patriarhul Ierusalimului, abia ieșit din încăperea mormântului, cu Sfânta Lumină, izvorâtă miraculos din lespede de piatră. O astfel de icoană este semnalată de profesorul metodist Ovidiu Marius Sebe, de la CCD Ilfov, cu aceleași dimensiuni și cu numeroase scene din noul testament, la Biserica veche din Afumați. Această piesă de muzeu este poziționată într-un loc care o face aproape neobservată. De asemenea este semnalat faptul că numeroase replici, la scară mai redusă, ale acestor icoane, se găsesc și prin gopodăriile multor localnici, încă necunoscute. ■

George V. GRIGORE

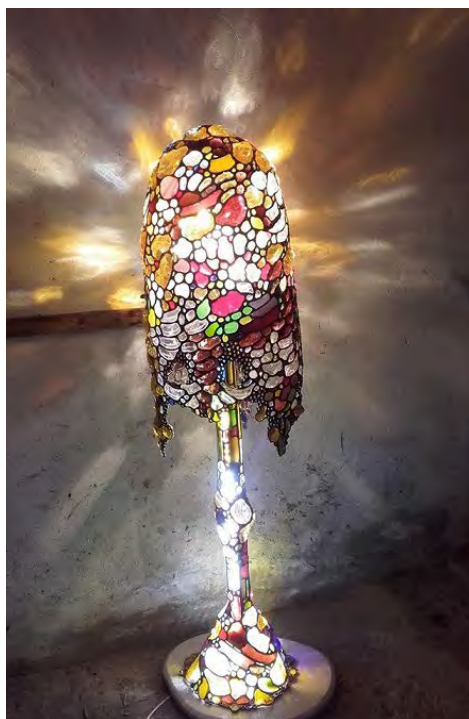

Alexandru Barbaric, vitralii translucide și cascade de lumină și culoare

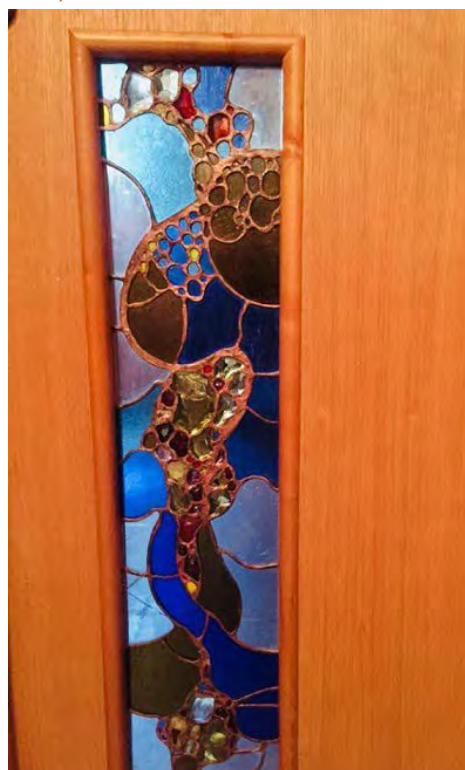
✍ George V. GRIGORE

În mâna sa, sticla „plânge” lacrimi de miere și soare, coagulându-se în artefacte unicate. Arta lui Barbaric este gândită de un artist care își cunoaște bine meseria creând lucrări de mare valoare artistică. „Barbaric cunoaște sticla și misterul ei, cunoaște culorile și felul cum acestea interacționează sub influența luminii”, spune criticul de artă Alexandru Cebuc. Obiectele create de artist sunt cioplite și transformate manual în aceste „flori” și curcubee care ne inundă orizontul vizual, spre bucuria și desfătarea oricărui iubitor de artă autentică.

Născut la 4 octombrie 1949 în localitatea Luncoșoara din județul Bihor, acesta s-a statornicit la Bufta, unde are și atelierul de artist plastic, pe strada Garoafelor, la numărul 26. Absolvent al Facultății de Arte, este membru al Fondului Plastic, filiala București. A participat la numeroase expoziții din țară și străinătate cu obiectele creației sale, cum ar fi: Berlin (2006), Viena (2008), Milano (2009), Roma (2009), Miami (Florida; 2010). Pentru valoarea operelor sale artistice este menționat în „Enciclopedia Artiștilor Români Contemporani” (volumul VII, ARC 2000). În cadrul expoziției „Lumină și har”, de la Cotroceni (aprilie 2011), genul vitraliului a fost reprezentat de Alexandru Barbaric. Alături de icoane, expoziția a cuprins și lucrări să le numim „laice”, de pictură și sculptură, realizate prin tehnici diferite, de la pictură în ulei pe pânză, lemn, sticlă și piele, la sculptură în lemn ori bronz, până la vitraliu...

Vitraliul este tehnica de pictură obținută din îmbinarea unor bucăți de geamuri diferit colorate. Vitraliul a început să fie folosit când tehnica mozaicului era în declin. În Apus, ferestrele în vitraliu vor excela în complexitate în perioada gotică, când bisericile erau impunătoare și înalte și era nevoie de mai multă lumină. Ferestrele s-au mărit, spațiul dintre geamuri s-a micșorat, pereții nu mai erau pictați și astfel s-a recurs la vitraliu, singurul mijloc prin care s-ar fi putut da culoare interiorului bisericii. Tehnica este una grea, căci necesită unelte și cuptoare speciale pentru

prelucrarea sticlei. Colorarea acestora se face cu oxizi metalici rezistenți la temperaturi înalte de 1.200 grade Celsius. Pentru realizarea unui vitraliu se face pentru început un desen cât mai simplu, împărțit în zone colorate. Apoi se face același desen pe un carton, care se decupează după fiecare zonă colorată.

Bucățile de carton se lipesc de sticla colorată potrivit culorii respective. Apoi se taie sticla la dimensiune și se reface mozaicul acum din sticlă, lipind cu șine subțiri de plumb bucățile între ele. Într-o biserică ortodoxă pictată se pot monta vitralii, cu

condiția să fie mai simple, pentru a nu încălca prea mult spațiul interior, sau ca să nu concureze cu perețele deja pictat. Genul vitraliului este reprezentat de artistul plastic Alexandru Barbaric.

Obiectele unicate create de artist pot fi admirate în cadrul expozițiilor permanente de la Galeriile „Orizont” și „Galla” din București.

Sticla manufacturată este întâlnită pentru prima dată în timp în Istoria Egiptului Antic. Romanii au preluat manufactura, iar Roma a devenit centru european al sticlei, care apoi și-a răspândit atelierele și în alte zone ale imperiului, cum ar fi Franța și Spania.

✍ Material adaptat de regizor Victor COLONELU, Tunari

Ștefan Mihăilescu-Brăila „Despre mine să nu rămână nimic”

Răsfoind prin notițele mele si prin presa vremii, am conceput acest articol despre marele actor Ștefan Mihăilescu-Brăila. Născut la 3 februarie 1925, la Brăila, a avut ca studii patru clase de liceu. A lucrat ca funcționar în Portul Brăila între anii 1942-1949 și tot din 1949 și-a început activitatea teatrală la Teatrul de Stat Brăila, fiind angajat apoi la Teatrul Muncitoresc C.F.R. - Giulești. Totuși Ștefan Mihăilescu-Brăila a fost un mister pentru că era atât de talentat, de creativ, era sigur de valoarea lui, era genial, nu disprețuia pe nimeni, era foarte modest. A murit uitat de toți la 19 septembrie 1996, iar după deces

gloria lui ajunge la noi tot mai greu. A interpretat în cariera sa roluri de comedie, dar și drame, atât pe scenă cât și în televiziune și cinematografie. A fost premiat în 1964 cu titlul de „Artist emerit”, dar a mai primit premii și pentru interpretare de la A.T.M. (teatru) și de la ACIN (film). Ștefan Mihăilescu-Brăila, în 1963, a dat un prim interviu pentru presă și, la o distanță de 30 de ani, a fost protagonistul unui al doilea interviu dat criticului de film Eugen Atanasiu, pentru o emisiune TV. Lui i s-a spus și „Brăila” pentru că la Teatrul de Stat din Brăila erau doi de Ștefan Mihăilescu, iar el și-a luat porecla

Foto: etimpu.ro

de „Brăila”, pentru a nu fi confundat cu celălalt. În 1950 s-a căsătorit cu Georgeta Rahtopol, iar în 1956 s-a transferat la

Teatrul din Baia Mare, dar a venit prin concurs la Teatrul Giulești din București în 1957. La Teatrul Giulești a avut mereu perioade artistice fantastice. Prima cu spectacolele brechtene, lucrând cu regizorii Lucian Giurchescu și Horia Popescu. Alta a fost cu dramaturgia rusă, cu spectacole extraordinare: „Baia” de Maiakovski, „Aristocrații” de Pogodin, „Tragedia optimistă” de Vsevolod Ivanov, „Puterea întunericului” de Lev Tolstoi. Apoi cu regizorii Mihai Dimiu și Dinu Cernescu, cu spectacolele „Măsură pentru măsură” de Shakespeare, „Meșterul Manole” de Lucian Blaga, „Nunta lui Figaro” de Beaumarchais, cu Alexa Visarion „Woyzeck de Buchner”, „O noapte furtunoasă” de I. L. Caragiale.

Ștefan Mihăilescu-Brăila a avut și o bogată activitate artistică în cinematografie, apărând în filmele: 1958 – „Alo? Ați greșit numărul”, 1961 – „Darclee”, 1973 – „Politică și...delicatese”, 1964 – „Titanic vals”, 1964 – „Camera albă”, 1967 – „Maiorul și moartea”, 1967 – „Zilele de vară”, 1968 – „Căldura”, 1970 – „Asediul”, 1972 – „Astă seară dansăm în familie”, 1973 – „Tatăl risipitor”, 1974 – „Păcală”, 1975 – „Alarmă în deltă”, 1975 – „Mastodontul”, 1977 – „Eu, tu și Ovidiu”, 1979 – „Nea Marin miliardar”, 1981 – „Destine romantice”, 1981 – „Grăbește-te încet”, 1982 – „Buletin de București”, 1984 – „Secretul lui Bachus”, 1984 – „Sosesc păsările călătoare” și altele.

Într-o declarație apărută în presa centrală, în 2008, Ștefan Mihăilescu-Brăila spunea: „Despre mine să nu rămână nimic”. Așa gândea înaintea ultimului rol, ultima scenă din trecerea sa pe acest pământ. A luat hotărârea să arunce totul la gunoi. Amintirile sale despre lume și tot ceea ce ar fi putut aminti lumii de el. Totuși, noi nu trebuie să-l dăm uitării pe Ștefan Mihăilescu-Brăila. Noi trebuie să-i admirăm celebrele roluri din filme, din piesele de teatru și din emisiunile umoristice din televiziune. Să-l omagiem ori de câte ori avem ocazia pe marele actor. S-a stins din viață la 19 septembrie 1996, la vârsta de 71 de ani. ■

Întrebări pentru Raluca, cea care respiră poezie...

„Eu sunt toamna, ploaia, răsăritul, călătorul, frunza, clipa care se zbate în ceasornic“

Rep: Cum a apărut pasiunea pentru poezie în viața ta?
Raluca: Poezia a fost prezentă în viața mea încă din copilărie. Am crescut cu ea. După rostirea primelor cuvinte acesta era modul meu cel mai firesc de a mă exprima. Nu aveam mai mult de doi ani și jumătate când am început să învăț mici strofe, ghicitori, cântecele pe care le rețineam cu o ușurință uimitoare și îmi plăcea să le repet în neștire, fără să mi se pară o corvoadă nici memorarea și nici dăruirea lor celor care mi-o cereau. Cel mai obișnuit lucru pe care îl auzeam era întrebarea-îndemn: „*Raluca, hai, nu ne spui și nouă ceva?*“. Dacă mi se întâmpla să uit rimele inventam altele și nimeni nu băga de seamă că ceva este în neregulă, iar eu mă simțeam extrem de mândă pentru asta. Acest obicei m-a însoțit și mai târziu, în școla generală unde profesoara de română mă admira pentru pasiunea pe care o manifestam la orele de literatură și uneori îmi atrăgea atenția cu umorul și fina ironie care o caracterizau: „*Într-adevăr o rimă foarte bună... dar nu este cea folosită de autor. Dacă mai trăia poetul poate aveai ocazia să negociezi cu dumnealui schimbarea rimei.*“ Eu râdeam, un pic stânjenită, dar știam că ea mă iubește și apreciază chiar și acest „defect“ al meu de a schimba rimele. Primele „forme ritmate“ s-au așezat pe foaie odată cu învățarea literelor. Erau mici strofe, cântece, jocuri de cuvinte pe care le adunam într-un caiet în care aveam și desene, frunze și flori presate etc. Timidele încercări le scriam pe felicitări, dăruindu-le celor apropiați. În gimnaziu și pe toată perioada liceului am participat cu bucurie la activități literare, olimpiade și cercuri de lectură. În pauze citeam versuri. Preferam să fac acest lucru în locul multor alte activități. Citeam de mai multe ori aceeași poezie, încercam să înțeleg de fiecare dată tot mai mult, să descopăr alte înțelesuri, să văd și să simt ceea ce a văzut și trăit stăpânul condeiului. Din rimele și imaginile care mi se învăteau apoi în minte căutam să aleg și să le aștern pe foaie pe cele care mă descriau mai fidel în acea clipă.

Rep: Despre ce îți place cel mai mult să scrii? (viață, dragoste, natură, patrie...)
Raluca: Îmi place să scriu ceea ce simt, să „îmi pun sufletul pe foaie“, să mă „dezbrac“ cuvânt cu cuvânt. Este ceea ce văd nu neapărat cu ochii, ci cu inima. Iubesc să îmi descopăr mișcările sufletului și să le pun în versuri, ca un jurnal de tresăriri. Mi se pare că, despre orice aș scrie, de fapt scriu despre mine. Eu sunt toamna, ploaia, răsăritul, călătorul, frunza, clipa care se zbate în ceasornic. Poezia este pur și simplu oglindă. Este forma cea mai profundă și intimă de a mă întâlni cu mine cea adevărată, cu frumosul ascuns de Dumnezeu în fiecare dintre noi.

Rep: Care sunt sursele tale de inspirație?
Raluca: Când inspirația este un dar totul devine foarte simplu, eu nu trebuie să fac altceva decât să scriu. De multe ori însă, din amalgamul stărilor, sentimentelor, gândurilor care mă străbat îmi este greu să aleg acel ceva din care se poate naște o strofă. Alteori găsesc inspirație în lucrurile cele mai mărunte, în întâmplări banale, fapte și lucruri pe lângă care de obicei trecem în fiecare zi fără să declanșeze vreun proces de creație. Mă inspiră frumosul sub orice formă, îmi place să îl caut în toți și în toate și mă bucur de fiecare firimitură, dorindu-l mereu mai mult. Iubesc și mă inspiră oamenii sinceri și curajoși, călătoriile, mirosul cărților și anumite fraze pe care le păstrez ca mottouri, muzica de calitate, persoanele pe care le am drept model

Pe malurile misterioase ale Dunării s-a născut poeta Raluca-Gabriela Stavriu, la Brăila, în 1993. După jocurile fericite ale copilăriei urmează Colegiul Național „Iulia Hasdeu“, apoi Universitatea Națională de Muzică din București, iar acum aprofundează Etnologia, antropologia și folclorul la Universitatea din București.

în viață. Îmi place foarte mult sintagma „*Frumusețea este în ochii celui care privește*“ a lui Margaret Hungerford. Într-adevăr, totul depinde de această vedere sufletească, de felul în care ai învățat, te-ai obișnuit să privești oamenii, locurile, întâmplările, cât înțelegi din tot ceea ce viața îți oferă la fiecare pas. Cu cât vezi mai adânc și mai limpede, cu atât ceea ce pui în versuri pe hârtie este mai autentic și poate avea o înrăurire asupra celor cărora din întâmplare sau nu le cad ochii pe ceea ce ai scris.

Rep: Concursuri, premii, volume publicate?
Raluca: Activitatea mea literară publică este până acum destul de modestă. Am participat la câteva olimpiade și concursuri de creație în timpul anilor de școală și liceu având rezultate deosebite. Am publicat câteva poezii și în revista „*Idealuri*“ a Colegiului Național Iulia Hasdeu, unde am studiat la profilul filologie. Îmi doresc ca în viitorul apropiat să pot avea micul meu volum de versuri. Momentan încerc să mă dedic scrisului mai mult decât am făcut-o până acum fiindcă doar așa pot avea mai degrabă bucuria de a-mi vedea micile „exerciții de imaginație“ pe foi.

Rep: Unde ar putea persoanele interesate să citească poeziile tale?
Raluca: În prezent nu am o pagină virtuală destinată special acestei „*indeletniciri artistice*“ și de aceea versurile pe care le scriu sunt găzduite în albumul „*Versuri, frânturi de suflet*“ de pe profilul personal de Facebook Raluca-Gabriela Stavriu. În cel mai scurt timp însă, toată activitatea se va muta pe o pagină care va conține exclusiv creațiile mele pentru o mai bună desfășurare și promovare a ei. Mulțumim pentru sincerele răspunsuri și îți dorim succes în carieră! Iar acum, o mostră de creație literară mai rară... ■

Iulia GEORGESCU

Poezie

FUGA ÎN IREALITATE

Alerg prin iarbă să culeg stele,
Petale de vis peste tâmpile mele,
În inima arde setea de zbor
Cu aripi plâpânde mă-nalț ușor.
Alerg descultă prin lanul de gânduri,
Mă caut, mă pierd în prea multe rânduri,
Copilul din mine se joacă și râde,
De gleznă mă strâng spicele crude.
Alerg prin trecut, mă trăiește prezentul,
Evadez din real încetul cu-ncetul
Și câte dorințe, iluzii, speranțe
Sufletu-mi țese în palide nuanțe.
Alerg prin ceruri să culeg marea
Ce udă e luna, ce-adâncă e zarea,
Visez prea frumos și plec prea departe
E-o dulce poveste, un basm dintr-o carte.

DAR PENTRU CITITOR!

Iată cititorule îți fac un dar,
Cuvânt lângă cuvânt, vers lângă vers,
Pentru ca-nțelesuri banale măcar,
Să le găsești îmi doresc.
Am să caut să-ți dezgrop din pământ,
Filele fostelor basme uitate,
Cu care mamele-și adormeau de demult,
Pruncii la sân hrănindu-i cu lapte
Din apă vreau să strecur limpezimea,
În care tot cerul se naște mai ud,
Fiindcă are multă nevoie azi lumea,
De lumina ce și-a pierdut-o urând.
Din focul nestins al soarelui bătrân,
Măcar o raza de căldură,
Aș vrea în suflet să îți pun,
Pentru-a topi tot ce-i de zgură.
Și orice urmă de frumos,
Care prin suflet îmi adie,
Aș vrea să o-mpletesc duios,
În ritmul calm de poezie.
Ca tu citind să regăsești,
Ceea ce alții au uitat,
În inima din nou să crești,
Tot ce e bun, tot ce-i curat.
Și dac-un zâmbet s-a născut,
Pe chipul tău prea obosit,
Pesemne darul ți-a plăcut,
Iar scopul meu s-a împlinit.

VERSURI DE TOAMNĂ

S-a risipit vara cu visele ei
În loc de flori azi frunze pe-alei,
Pictate apusuri mă fac să tresar,
Si ploile tomnei cad rar.
Alerg, mă pierd pe poteci,
În joacă cu ploile reci,
Mi-e teamă să nu cad în cer,
Când frunzele mor și stelele pier.
Îmi pare acum că lumea-i pe dos,
Pământul e sus și cerul e jos,
Culorile mă fac s-amețesc,
Bătăile inimii cresc...
Acorduri minore, balade uitate
Miroase a mere și-a lemne uscate,
Corzile sufletului șoptesc în tăcere,
Poveștile toamnei, povești efemere.

Buftea

„Summer Well - un festival ca o vacanță“

Între 9 și 11 august, pe Domeniul Știrbey din Buftea, a avut loc o nouă ediție a festivalului de muzică alternativă și indie Summer Well - „un festival ca o vacanță“ pentru toți amatorii genurilor muzicale actuale. Trupele „The 1975“, „The National“, „Jungle“ și „Razorlight“ au fost cele mai importante nume care au încântat publicul prin show-uri interesante în parcul care înconjoară Palatul Știrbey.

Festivalul aduce an de an spectatorilor euforie, culoare și muzică bună interpretată de artiști internaționali. Prima noapte a festivalului a fost marcată de evenimentul „Night Picnic“, unde spectatorii au putut vedea concertul Orchestrei Simfonice București și trupa Son Lux. Următoarea zi, spectatorii s-au bucurat de multe surprize din partea organizatorilor: leagăne iluminate, hamace, proiecții 3D, spectacole de lumini, cinema în aer liber, jocuri și chiar un Muzeu al Lunii. Au cântat și încântat în cea de a doua zi publicul Red Rum Club, Pale Waves, The 1975, Subcarpați și IAMDDB. În ultima zi, petrecerea a continuat alături de Zola Blood, Razorlight, Bobby Basil, Zimbru, David August etc. Participanții au vizitat Colecția de Artă Summer Well și au participat la Conferințele Visual Playground, fiind astfel martorii unor experiențe unice. Pe toată perioada festivalului, organizatorii au pus la dispoziție spectatorilor curse speciale din București, facilitând astfel transportul în orașul Buftea. ■

Iulia GEORGESCU

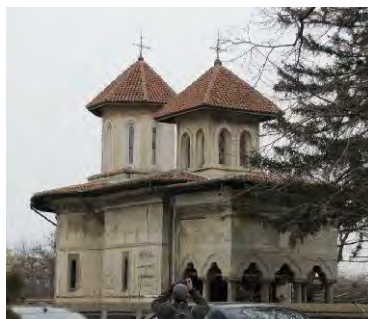

Dobr - Dobr... Dobroești

Comuna Dobroești este situată în Câmpia Română, la nord-est de Capitală, pe malul stâng al lacurilor formate în albia râului Colentina (Fundeni, Dobroești și Pantelimon), avansând ca o peninsulă în apele acestui râu. Este alcătuită din satele Dobroești și Fundeni. Documentar, aşezarea este menţionată într-un hrisov dat de Radu Şerban Basarab la 29 mai 1608, în care este pomenit „hotarul Dobroeştilor”. Numele satului înseamnă „bun” şi vine de la cuvântul bulgăresc „dobr”, pentru că aici, cu secole în urmă, s-a aşezat o numeroasă comunitate de bulgari, însoţiţi de episcopul lor, Sfântul Sofronie de Vraţa, egumen pentru o vreme la Mănăstirea Mărcuţa, aflată în Bucureşti, cel care l-a hirotonisit pe Sfântul Calinic de la Cernica. Dar Dobroeştiul a rămas în conştiinţa generaţiilor mai tinere ca satul lăptarilor. Pe vremea războiului, de aici porneau zeci de faetoane încărcate cu lapte, brânzeturi şi iaurturi spre cartierele bucureştene, unde erau aşteptate de abonaţii săraci sau bogaţi, cofetari, ofiţeri, miniştri, spitale etc. Comuna s-a înfiinţat în 1946, prin separarea satului Dobroeşti de comuna Pantelimon-Dobroeşti. În 1950, comuna Dobroeşti a trecut în raionul 23 August al oraşului republican Bucureşti, preluând şi satul Fundeni de la comuna Colentina-Fundeni, comună desfiinţată şi inclusă în Bucureşti; Din 1968 Dobroeşti a devenit comună suburbană a Bucureştiului, statuat pe care l-a avut până în 1981, când comunele suburbane au fost separate de oraşele lor, iar Dobroeşti a fost inclusă în Sectorul Agricol Ilfov.

Aşezările omenesti de pe teritoriul actualei comune datează din Epoca Bronzului

Dar aşezările omenesti de pe teritoriul actualei comune Dobroeşti datează încă din Epoca Bronzului. Cea mai impresionantă descoperire s-a realizat pe malul lacului Fundeni (Dobroeşti), unde a fost identificat un aşezământ care aparţine orizontului culturii materiale Tei, dar descoperirea unor elemente care o individualizează faţă de celelalte aşezări contemporane i-a determinat pe autorii cercetărilor arheologice să atribuie o denumire aparte acestei faze, anume „faza Fundeni”. Aşezarea descoperită este formată din locuinţe de suprafaţă, construite din pari, nuiele şi chirpici şi un număr redus de gropi. Din cauza stării proaste de conservare nu s-au putut contura planul şi dimensiunile locuinţelor. Pe de altă parte au fost identificate vetre deschise de formă rotundă sau ovală în toate locuinţele cercetate, vetrele fiind amplasate într-unul din colţuri. Atestarea documentară a aşezărilor omenesti de la Fundeni şi Dobroeşti se face începând cu secolul XVI. Satul Dobroeşti s-a constituit pe marile moşii existente în trecut pe actualul teritoriu administrativ. Satul Fundeni, cu origine mult anterioară, a fost iniţial un sat de ţărani liberi, care a intrat în stăpânirea unor familii boiereşti, fiind înglobat în marile moşii ale acestora. Exista numeroase atestări documentare despre diversele tranzacţii al căror obiect a făcut în parte sau în total, fie satul Fundeni, fie satul Dobroeşti.

Pe teritoriul acestei comune fie au trăit personalităţi istorice, fie suprafeţe de teren s-au aflat în posesia acestora. În documentele din prima jumătate a secolului XIX sunt menţionate casele Cantacuzinilor din Fundeni. Ele figurează şi pe planul unei hotărnicii din 1834, fiind amplasate peste drum de biserică, pe malul lacului Fundeni. În a doua jumătate a secolului XIX şi începutul secolului XX, proprietarii moşiilor Fundeni şi Dobroeşti îşi construiesc reşedinţe. Doctorul Şt. Capşa are reşedinţa în Fundeni, pe malul lacului Fundeni, pe latura de V a peninsulei. În Dobroeşti au reşedinţe D. Procopiu şi familia Enculescu. În a doua jumătate a secolului XIX obştea locuitorilor din Dobroeşti ridică o biserică cu hramul Adormirea Maicii Domnului. Iar la sfârşitul secolului XIX funcţionau şcoli atât în Dobroeşti, cât şi în Fundeni. În comuna Dobroeşti se află monumentul de arhitectură de interes naţional biserica Fundenii Doamnei, cu hramul „Sfântul Eftimie”, datând din 1699, aflată în satul Fundeni. Alte patru obiective sunt incluse în lista monumentelor istorice din judeţul Ilfov ca monumente de interes local. Unul este situl arheologic de la Fundenii Doamnei, de pe malul nordic al lacului Fundeni, la est de biserica Fundenii Doamnei, el cuprinzând aşezări din neolitic (cultura Dudeşti), Epoca Bronzului (Cultura Tei, faza Fundenii

Doamnei), perioada Halstatt, secolul al IV-lea e.n., secolele al VI-lea-al VII-lea şi secolele al XVII-lea - al XVIII-lea. Bateria intermediară 6 - 7 Afumaţi, aflată pe teritoriul comunei Dobroeşti şi clasificată ca monument de arhitectură, face parte din vechiul sistem de fortificaţii din jurul Bucureştiului. Alte două monumente sunt clasificate ca monumente de for public - Crucea Pescarilor, datând din 1858 şi monumentul eroilor din Primul Război Mondial, ambele aflate în satul Fundeni. Comuna Dobroeşti este situată foarte aproape de Bucureşti, la circa 9 km de centrul oraşului (kilometrul zero). Prin satul Fundeni trece calea ferată Bucureşti Obor - Constanţa, intersecţia ei cu linia ce duce la gara Bucureşti Nord aflându-se la marginea comunei, la limita cu oraşul Pantelimon şi cu Sectorul 2 al Bucureştiului. La acea intersecţie se găseşte staţia Pantelimon Sud, care deserveşte comuna. Nu este traversată de

nici o şosea naţională sau judeţeană, dar reţeaua ei de străzi este integrată cu cea a Bucureştiului, accesul făcându-se prin şoseaua Fundeni, şoseaua Dobroeşti şi strada Ion Vlad, care fac legătura cu cartierele Colentina şi Pantelimon din Sectorul 2. Conform recensământului efectuat în 2011, populaţia comunei Dobroeşti se ridică la 9.325 de locuitori, în creştere faţă de recensământul anterior din 2002, când se înregistraseră 6.589 de locuitori.

Biserica „Fundenii Doamnei”, ctitorie a marelui spătar Mihai Cantacuzino

Biserica „Fundenii Doamnei” este un lăcaş de cult ortodox din satul Fundeni. Ea poartă hramul „Sfântul Eftimie cel Mare” şi se află pe şoseaua Fundeni, pe partea dreaptă în sensul dinspre Şoseaua Pantelimon către Şoseaua Colentina, în capătul unei grădini de trandafiri, iar la intrarea în curtea bisericii, câţiva brazi o ascund de privirile trecătorilor, încât biserica nu se vede din stradă. Biserica a fost ridicată în 1699 pe malul lacului Fundeni. Ctitoria aparţine marelui spătar Mihai Cantacuzino. Construcţia a fost renovată în 1860 de Doamna Maria Ghica, motiv pentru care a fost numită de locuitorii oraşului „Biserica Fundenii Doamnei”. Biserica este monument istoric. Deşi construită în epoca de înflorire a stilului brâncovenesc, ctitoria spătarului Mihai Cantacuzino, terminată la 1 mai 1699, prezintă alte trăsături decât monumentele epocii. În primul rând, edificiul este mai puţin lung

ca de obicei, iar turla de pe naos, lipsită de postament, pare scundă. Biserica de plan triconc are pronaosul încununat de un turn-clopotniță. Pridvorul de proporții zvelte este susținut de coloane de piatră decorate cu vrejuri, portalul dovedește influențe baroce. Remarcabil este decorul neobișnuit al fațadelor, care include motive ornamentale în stuc preluate din miniatura persană: măsuțe cu vase de flori, chiparoși, havuzuri, palate, ramuri înmănunchiate de lămâi. Atelierul care a efectuat aceste lucrări a contribuit probabil și la decorarea interiorului palatului brâncovenesc de la Potlogi. Picturile murale din interior au fost executate de atelierul lui Pârvu Mutu (1657 - 1735). În pridvor poate fi văzută o amplă compoziție a celebrului zugrav, înfățișând „Judecata de apoi”. O altă biserică este „Adormirea Maicii Domnului”, cea mai veche clădire din localitate, ea fiind sfințită în la 3 decembrie 1861, în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza. Până la acea dată dreptcredincioșii mergeau la Mănăstirea Mărcuța, peste apă, în București. Părintele Gheorghe Iordan Vârban, întâiul ei slujitor, este cel care s-a ocupat mai cu seamă de zidirea și împodobirea acesteia. Construcția bisericii a fost realizată din cărămidă, în formă de corabie, inițial având două turla de lemn, învelite în șindrilă; în anul 1875 a fost însă învelită cu tablă, o turlă fiind îndepărtată. Mai apoi, în anii 1897, 1903 și 1932, biserica a fost reparată de preoții C. Hristescu, Marin Dumitrescu și Corneliu Popescu.

Acest sfânt locaș are din anul 2010 un „așezământ”, ridicat sub semnul și oblăduirea „Sfântului Sava cel Sfințit”. Prin intermediul acestuia sunt ajutate familiile nevoiaș și persoanele în vârstă, cu pachete de alimente, îmbrăcăminte, medicamente, ajutoare de lemn, rechizite. Sunt aproximativ 200 de persoane care apelează la aceste ajutoare. Tot aici există o mică bibliotecă pentru documentare, se vizionează filme, se învață cântece bisericești, se organizează serbări, se susțin spectacole cu marionete pentru copii, se confecționează măștișoare, se prepară dulciuri care sunt oferite persoanelor în vârstă.

Monumentul Eroilor căzuți în Primul Război Mondial”

În satul Fundeni se află „Monumentul Eroilor căzuți în Primul Război Mondial”, ridicat la 1956, renovat în 2011. Este amplasat pe o parcelă cu gazon, îngrădită, în fața bisericii Fundenii Doamnei. Monumentul stă pe o platformă placată cu plăci de mozaic, de forma unui pătrat din care, pe toate laturile au fost decupate câte două trepte. Peste ea este amplasat monumentul, placat cu plăci din granit roșu și compus din cinci trepte în retragere, primele trei mai mici ca înălțime și egale între ele, următoarele două mai înalte. Peste acest soclu este așezată statuia din bronz a unui soldat care ține arma în mâna dreaptă, iar cu mâna stângă flutură steagul cu însemnele regale în semn de victorie. Pe fața principală a monumentului, dinspre stradă,

sunt amplasate două plăci comemorative cu înscrisuri, o placă din marmură albă așezată pe cea de-a treia treaptă de jos a monumentului și o placă din marmură neagră o treapta mai sus. Sub statuia soldatului din bronz, așezată peste cele cinci trepte ale monumentului și poziționată cu fața spre stradă, este amplasat un suport/port-drapel. Lângă monument este amplasat un port-drapel cu steagul național. Celelalte trei fețe ale monumentului sunt identice și nu poartă nici un însemn special. Structura este din beton placat cu plăci din granit roșu și platformă placată cu plăci din mozaic. Pe placa din marmură albă așezată pe cea de-a treia treaptă de jos a monumentului: „Eroii din Fundenii Doamnei Colentina morți pe câmpul de onoare pentru întregirea neamului 1939 - 1945” și sunt enumerați eroii căzuți în luptă, Pe placa din marmură neagră așezată pe cea de-a patra treaptă de jos a monumentului: „Eroii din Fundenii D-nei Colentina morți pe câmpul de onoare pentru întregirea neamului” și sunt enumerați eroii căzuți în luptă și apoi „Făcut în anul 1956 luna mai prin contribuția întregului sat. Din inițiativa și stăruința

preotului paroh Dumitru Giulescu”. În colțul din dreapta sus este înscrisă data „2 Iunie 2011”. În comuna Dobroesti funcționează două grădinițe de stat, respectiv „Grădinița nr.1 Dobroesti” și „Grădinița nr. 2 Fundeni”, dar și „Grădinița Kermit” în regim privat din 2009. **Campus școlar modern construit în parteneriat cu Consiliul Județean Ilfov** În satul Fundeni, pe strada Agricultori, a fost dat în folosință de curând un campus școlar. Cu o investiție de peste 11 milioane de lei și un efort mare, acum, aici, se face o educație la standarde înalte și de calitate. Primăria din Dobroesti, în parteneriat cu Consiliul Județean Ilfov, a oferit tinerei generații un spațiu educațional cu o suprafață totală de 7.560 mp, campusul fiind format dintr-o școală cu 9 săli de clasă, 3 laboratoare - de chimie, biologie și informatică - un amfiteatru, o bibliotecă și o sală de mese; apoi o grădiniță cu program prelungit, care în afara sălilor pentru grupe și a dormitoarelor, mai are și o bucătărie complet utilată, o sală dse festivități și un teren de joacă;

la toate acestea se mai adaugă și un teren de fotbal acoperit de 1.050 mp. De asemenea, curtea campusului și împrejurimile au fost amenajate corespunzător. Pe 17 mai 2019 a avut loc în acest campus școlar o premieră mai puțin obișnuită pentru mediul rural românesc: inaugurarea unui bazin de înot semi-olimpic, cu o suprafață de 775 mp. În comună se află și Sala a Sporturilor „Unirea Dobroesti”. Aici se pregătește pentru competiții echipa de handbal masculin „ACS Unirea Dobroesti”. Ca atracții turistice, în afară de obiectivele istorice, de câțiva ani în Dobroesti se desfășoară un „Festival al plăcintelor”, organizat de credincioasele parohiei, unde „vedeta” principală este „Plăcinta dolongaci”, cu brânză și lapte, după o rețetă tipic bulgărească. Un obiectiv turistic căutat și aflat pe raza localității este Lacul Dobroesti, care este unul antropic, amplasat pe râul Colentina. Acesta mai este numit și „Lacul Pantelimon 1” și se află situat între Lacul Fundeni aflat în amonte, spre vest, și Lacul Pantelimon (Pantelimon 2) în aval, spre est. ■

George V. GRIGORE

Palatul Șuțu, sediul central al Muzeului Municipiului București

Aici se află și cele mai importante descoperiri arheologice din Ilfov

Trecem grăbiți pe la Universitate fără să ridicăm capul din trotuar sau pierzându-ne privirea în mulțimea de pietoni care frecventează zona, iar clădirile emblematic ale Capitalei devin astfel invizibile pentru noi. Așa se întâmplă și cu Palatul Șuțu, care încearcă să ne atragă atenția cu aspectul său arhitectural și cu multitudinea de afișe panotate pe gardurile care îl înconjoară. Aici, în spațioasele săli încă decorate conform specificațiilor secolului al XIX-lea, sunt expuse principalele exponate legate de istoria Bucureștilor, dar și cele mai importante descoperiri din Ilfov. Chiar dacă spațiile expozițiilor nu permit expunerea tuturor pieselor din colecții, acestea sunt depozitate în condiții deosebite, cu speranța ca în viitor se va mări spațiul expozițional, iar județul Ilfov va avea și el un muzeu al său de istorie.

Scurt istoric

Istoria edificiului începe la 29 martie 1832, când autoritățile bucureștene i-au aprobat postelnicului Costache Grigore Șuțu (1799-1875) îngrădirea întinsei sale proprietăți, aflate între Biserica Colței până în apropierea bisericii Sf. Sava (actuala stradă Academiei). Aici a hotărât să construiască un palat, proiectat de arhitecții austrieci Johann Veit și Conrad Schwinck, finalizat în anii 1834-1835. Construit în stil neogotic, cu patru turnulețe poligonale, câte două pe părțile laterale, clădirea se remarcă prin cupola similară aceleia de la conacul din Golești. În octombrie 1836, proprietarul a comandat meșterului austriac Eser executarea unui policantru de alamă, format din 24 de sfeșnice, aidoma celui de la biserica Sf. Ioan cel Nou. Din inițiativa lui Grigore Șuțu (1819-1893), fiul lui Costache, și a Irinei Hagi Moscu, fiica bancherului Ștefan Hagi Moscu, soția sa, palatul a cunoscut peste un sfert de secol transformări notabile. Interiorul a căpătat forma actuală în 1862

datorită lui Karl Strock, sculptor și artist decorator, care a modificat holul central prin deschiderea a trei arcade care te conduc spre o scară monumentală desfăcută în două brațe prin care se urcă la etaj. Peretele din față este dominat de o imensă oglindă de Murano, înconjurată de un ancadrament în care este sculptat medalionul Irinei Șuțu. Vizitatorul remarcă de asemenea ceasul comandat la Paris special pentru holul palatului cu cadran invers pentru a fi citit în oglinda care domină scara. La intrarea principală s-a realizat o marchiză susținută de piloni de fier, creându-se astfel un elegant peron.

La palat, timpul orașului curge înapoi

În trecut, în parcul care înconjura palatul și pe lacul de aici puteau fi văzuți pelicani, fazani și păuni. Palatul a fost o perioadă centrul vieții mondene a Regatului României. Clădirea romantică din mahalaua Colței găzduia frumoase serate artistice la care participa societatea aleasă a orașului, însuși regele Carol I onorând cu prezența unele baluri. Se spunea că, la palat, timpul orașului curge înapoi. Fastul de aici era recunoscut, admirat și invidiat de întreaga protipendadă bucureșteană. După moartea lui Grigore Șuțu, în 1893, palatul a primit diferite destinații, ceea ce s-a repercutat negativ asupra edificiului și parcului adiacent care, treptat, s-a restrâns ajungând la dimensiunile actuale. În anii ocupației germane din Primul Război Mondial, aici a fost reședința generalului Tülff von Tscheppe und Weidenbach, guvernatorul teritoriului ocupat. Ulterior, palatul a cunoscut diferite destinații: sediul Primăriei București (1928-1932), sediul Băncii Chrissoveloni (1932-1942), al CEC (1942-1948) și al Institutului de Construcții (1948-1956). Între anii 1956-1958 Palatul Șuțu a fost restaurat, iar la 23 ianuarie 1959 aici s-a inaugurat Muzeul de Istorie al

Municipiului București. În prezent clădirea, declarată monument istoric, găzduiește sediul central al Muzeului Capitalei. Acesta are în componență Muzeul „Palatul Voievodal - Curtea Veche”, Muzeul „Prof. Dr. Victor Babeș”, Muzeul Memorial „C.I. și C.C. Nottara”, Muzeul de Artă „Frederic Storck și Cecilia Cuțescu-Strock”, Observatorul Astronomic „Amiral Vasile Ursseanu”, Colecția de Artă „Ligia și Pompiliu Macovei”, Muzeul Theodor Aman, Muzeul „Maria și dr. G. Severeanu”, Muzeul Memorial „Gheorghe Tattarescu” și Muzeul de Artă Populară „Prof. dr. Nicoae Minovici”.

De la monedele dacice la sabia lui Brâncoveanu

Aici putem admira, de exemplu, colecția de arme, care cuprinde 533 de obiecte - arme albe și de foc. Ele acoperă un larg areal geografic, cuprins între secolele XIV și XX. Printre piesele de rezistență ale colecției menționăm sabia domnitorului Constantin Brâncoveanu, sabia lui Gheorghe Bibescu și cea a regelui Ferdinand; pușca de vânătoare, pistolul și trusa de duel a domnitorului Alexandru Ioan Cuza și cartușiera lui Bimbașa Sava. De asemenea, colecția de artă religioasă și obiecte de cult din patrimoniul muzeului este reprezentativă pentru perioada târzie a artei religioase românești (sec. XVII-XIX). Printre obiectele de o importanță istorică și artistică se remarcă Icoanele Împărătești și Frescele provenite de la Mănăstirea Văcărești. Colecția de documente are 11.572 de obiecte adunate prin achiziții și donații. Printre cele mai importante sunt scrisoarea lui Nicolae cel Tânăr din 1481 (cel mai vechi document original), hrisovul lui Vlad Țepeș din 20 septembrie 1459 (care dovedește prima atestare documentară a Bucureștilor), cartea județului Necula al lui Bobanea din 13 mai 1563 (primul act normativ de administrare urbană), hrisovul de înființare a spitalului Pantelimon din secolul al XVIII-lea, copia Declarației de Independență din 9 mai 1877, meniul Casei Capșa, invitația lui Carol I adresată lui C. Gr. Șuțu în 1868, scrisorile lui I. I. C. Brătianu adresate lui Alexandru Algiu, șeful său de cabinet și corespondența dintre Algiu și mama sa.

O parte importantă a colecției Aur și Metale Prețioase este alcătuită din obiecte donate de dr. George Severeanu și mai târziu de soția sa, Maria. Acestea sunt monede grecești de aur, emisiuni ale cetăților Syracuse și Tauromenium, emisiuni din insulele Lesbos și Cipru, din Cartagina sau Egipt. Pentru emisiunile romane, cu excepția unei monede de aur de la Traian, cele mai multe monede aparțin împăraților romani din sec. IV - V d.Hr., din epoca lui Constantin cel Mare, continuând cu Arcadius și Honorius, până la Valentinian III. Nu lipsesc nici emisiunile bizantine, cu câteva exemplare de la Anastasius și Mauriciu Tiberiu, de la Heraclius și fii săi, dar și de la Mihail VII, încheind cu o piesă de la Ioan II Comnenul.

O altă categorie de artefacte din colecția Aur și Metale Prețioase o constituie obiectele arheologice achiziționate de medicul colecționar sau chiar descoperite de el: verigi de aur din epoca bronzului, inele de buclă din Bulgaria (geții sudici), bijuterii din metal prețios din epocile greacă și romană, provenind din cetățile antice din Dobrogea: brățări, cercei, medalioane, coliere, inele, aplice de aur ornamentate. O piesă deosebită este un colier alcătuit din 44 de geme antice, realizat după dorința dr. Severeanu.

În colecție se păstrează și tezaurul medieval descoperit în București, la Sala Palatului, alcătuit din emisiuni ale Imperiului Otoman și Olandei.

Colecția Numismatică este formată din aproximativ 38.000 de monede și bancnote, provenind în general din cercetările arheologice, dar și din diferite descoperiri întâmplătoare. O parte semnificativă a colecției s-a constituit în urma unor donații din prima parte a secolului al XX-lea, cum este cazul mai multor loturi de monede donate muzeului de dr. George Severeanu, primul director al muzeului.

Colecția Numismatică conține emisiuni monetare din aproape toate perioadele istorice, începând cu monede grecești, geto-dace, emisiuni romane și bizantine, monede medievale ale Țării Românești și Moldovei, monede medievale ale diferitelor state europene, piese moderne și contemporane.

Există câteva tezaururi cunoscute, descoperite în București și în împrejurimi, care datorită importanței lor au reprezentat adevărate izvoare istorice în soluționarea diferitelor probleme ale circulației monetare din Țara Românească și nu numai. Este cazul tezaurului descoperite la Gâștești (Giurgiu), Gratia (Teleorman), Colțea, Calea Plevnei, Sala Palatului, Căramidarii de Jos, Curtea Veche, Str. N. Tonizta (București). ■

Surse:

- muzeulbucurestiului.ro; wikipedia.org; zilesinopti.ro; ghidulmuzeelor.cimec.ro; bucuresti.tourneo.ro; 100delocuri.ro.
- Oana Botezatu - „50 de ani de istorie a Capitalei în Palatul Șuțu”, articol apărut la 22 ianuarie 2009, în *Evenimentul Zilei*;
- Raluca Brodner – „În vizită la palatul de peste drum de Universitate”, articol apărut la 18 noiembrie 2009, în *Ziarul Lumina*.

George V. GRIGORE

